

ταχοῦ μὲν καὶ πάντοτε, ὡς ἐπόμενον, τὴν γλῶσσαν ἀμελοῦντος καὶ παραφθείροντος, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ σκότους δι' οὗ ὁ ἡμέτερος διήλθεν ἐπὶ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας.

Ἐπὶ τούτων δὲ καὶ τινες οἱ ὑπὸ τὰ ῥάκη τοῦ ὄχλου τὴν ἰδίαν πτωχείαν κρύπτοντες, καὶ οὕτω γράφοντες οὐχὶ ἐκ περινοίας, ἀλλὰ διότι ἄλλως δὲν ἤξευρον οὐδ' ἠδύναντο. Οὗτοι ἐνεσφόνουν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν λέξεις ξένας καὶ διέστρεφον αὐτὴν δι' ἰδιωτισμῶν ἢ Γαλλικῶν ἢ Ἰταλικῶν, ὥστε ὁ ξένος ὁ τοιαύτην γλωσσικὴν ἐωλοκρασίαν ἀνά χειρας λαμβάνων, πᾶν ἄλλο θ' ἀποφανθῆ ἢ ὅ,τι οἱ φιλέλληνες τοῦ Ἀμστελοδάμου, καὶ μετὰ θλίψεως θὰ ἐκλάβῃ ὅτι καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συνέβη ὅ,τι καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους λαούς, ἐπὶ τῶν μακρῶν δηλαδὴ συμφορῶν των ὅτι ἀπώλεσαν τὸ εὐγενέστερον αὐτῶν ἔθνικόν γνῶρισμα, τὴν ἀπαράμιλλον γλῶσσαν τῶν προγόνων των, καὶ ἐπομένως καὶ τὴν κυριωτέραν ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἀπώλεσαν σὺν αὐτῇ καὶ τὸν ἔθνησμόν των.

Τοῦτον τὸν κίνδυνον μόνη δύναται νὰ ἀποσβῆσῃ ἢ Ἀκαδημία, καθορίζουσα τὴν ὁδὸν ἐν ἣ ἡ γλῶσσα τῶν εὐ ἠγμένων καὶ τῶν αὐτῆς ἐπιμελουμένων δύναται νὰ ὀρθοβατῆ συνεπῶς πρὸς τοὺς σταθεροὺς αὐτῆς κανόνας ἀφ' ὧν ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀφροντησία μόνον τὴν ἐξετροχίασον, καὶ ἀκριβῶς διαγράφουσα τοὺς κανόνας τῆς ὀρθοεπείας. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Ἀκαδημία πρέπει οὐδαμῶς νὰ μεριμνᾷ καὶ περὶ τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ν' ἀγνοῖ αὐτὴν ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν. Ἐξ ἐναντίας αὐτῆς ἔργον ἔσται νὰ πράττῃ ὅ,τι σήμερον δὲν γίνεται, ἢ σπανίως ἴσως ἰδιωτικῶς ἄνευ συνεχείας, καὶ ἄνευ ἐνότητος, νὰ σπουδάξῃ δηλαδὴ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ μετὰ προσοχῆς, πανταχοῦ ἔνθα ἡ ἑλληνικὴ ὅπως δὴποτε ἠμιλεῖται, διότι ὑπὸ πολλὰ βάρβαρα, παρεφθαρμένα, ἐκ ξένων γλωσσῶν παρεμβεβλημένα, λανθάνουσιν ἐν οὐ μικρῷ ἀριθμῷ ἐντεθαμμένα ὡς ἐξ ἀρχαίων ἀριστοτεχνημάτων λείψανα ὑπὸ νέα ἐρείπια, λέξεις καὶ ἐκφράσεις τῶν ἀρχαιοτάτων ἐποχῶν, αἵτινες θὰ ἦσαν πολῦτιμος πλουτισμὸς τῆς γλώσσης προστιθέμενος εἰς αὐτὴν. Τοιούτων ἀξιόλογα παραδείγματα ἠκούσαμεν ἐσχάτως ἐκτιθέμενα ἐκ τῆς καθομιλουμένης ἐν ταῖς βορειοανατολικαῖς ἐπαρχίαις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τοιαῦτα τῆς ἀρχαίας ἀγνοούμενα συντρίμματα ἀπαντῶνται πανταχοῦ εἰς τὰς κατωτάτας τοῦ λαοῦ στιβάδας, καὶ ἐκτὸς τῶν κυρίως Ἑλληνικῶν χωρῶν ἔτι, καὶ εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ εἰς τὴν Κορσικὴν, καὶ τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῶν πρωτίστων προβλημάτων ἔσται νὰ περισυνάξῃ καὶ σώσῃ πάντας τούτους τοὺς παρερριμμένους θησαυροὺς καὶ πλουτίσῃ δι' αὐτῶν τὸ ἔθνικόν λεξικόν, ὃ ὑπ' αὐτῆς

πρέπει νὰ καταρτισθῆ πρὶν ἢ γίνῃ ἀντικείμενον σπουδῆς ξένων Ἑλληνιστῶν.

Καὶ περὶ τῆς συγχρόνου ἡμῶν φιλολογίας ὅταν ἀκούωμεν τόσον εὐμενῶς ἐκφραζομένους τῆς Ἑλλάδος τοὺς φίλους, πρέπει ἐπίσης νὰ εὐχόμεθα νὰ ὑφίσταται τι παρ' ἡμῖν ἀνώτατον κατὰ στήμα ποδηγετοῦν τὰς μόλις ἀναβιούσας παρ' ἡμῖν Μούσας, διδάσκον αὐτὰς διὰ κρίσεων σπουδαίων καὶ ἀμερολήπτων, καὶ πλύνον, ὡς ἔλεγέ ποτε ὁ Βολταῖρος, εἴ τι ἀκάθαρτον ὑπάρχει μεταξύ τῶν χιτῶνων ἡμῶν πρὶν τοὺς ἐκθέτωμεν εἰς τὴν ὄψιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς Εὐρώπης.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ ἡμῶν αὐτῶν· εἰς δὲ τοὺς ἀλλοδαποὺς τοὺς ἀναλαβόντας τὸν καταρτισμὸν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐταιρίας ὀφείλομεν τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην, καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου αὐτῶν «διότι μεριμνῶσι περὶ ἀνωτάτου ἡμῶν συμφέροντος πολὺ περισσότερον παρ' ἡμεῖς».

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Η ΚΛΑΠΕΙΣΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Διήγημα.

Κατὰ τὸ ἔτος 18... διέτριβον ἐν Παρισίοις. Μετὰ κατηφῆ καὶ θυελλώδη φθινοπωρινὴν ἐσπέραν, ἐκαθήμην μετὰ τοῦ φίλου μου Δυπὲν εἰς τὴν μικρὰν αὐτοῦ βιβλιοθήκην ἢ σπουδαστήριον σύνουος καὶ ἐκάπνιζα διὰ τῆς ἐκ σπηίου πίπας μου, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθεν ὁ παλαιὸς ἡμῶν γνῶριμος ὁ... διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

Ἐδεξιώθημεν αὐτὸν ἐγκαρδίως, διότι ὁ ἀνὴρ εἶχε τὰς ἀρετάς του, ὅπως τὰ ἐλαττώματά του, καὶ ἀπὸ τινων ἐτῶν δὲν εἶχομεν συναντηθῆ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖς ἐν τῷ σκότει, ὁ Δυπὲν ἠγέρθη διὰ νὰ ἀνάψῃ φῶς, ἀλλ' ἀκούων τὸν Γ... λέγοντα ὅτι ἤλθε νὰ μᾶς συμβουλευθῆ ἢ μᾶλλον νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου περὶ ὑποθέσεώς τινος, ἢ ὅποια εἶχεν ἐμβάλει αὐτὸν εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν, ἐκάθησε χωρὶς νὰ πράξῃ τοῦτο.

— Εἶμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπον ἐγώ.

— Λοιπὸν ἀκούσατε. Ἐπληροφορήθη αὐτοπροσώπως καὶ παρὰ προσώπων ὑψηλῆς περιωπῆς, ὅτι ἔγγραφον μεγίστης σημασίας ὑπεξηρέθη ἐκ τῶν βασιλικῶν δωματίων. Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποσον ἐκλεψεν αὐτό, εἶνε γνωστὸν. Τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητον, διότι εἶδον τὸν κλέπτην καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὸ ἔγγραφο. Εἶνε γνωστὸν ἐπίσης ὅτι φυλάττει ἀκόμη τὸ κλοπιμαῖον.

— Πῶς εἶνε γνωστὸν τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Δυπέν.

— Προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐγγράφου, ἐὰν δὲ ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, θὰ ἐπῆρχοντο ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐγγράφου ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κλέπτου, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐξάγεται ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἐγγράφου πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀφῆρέθη. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνεκοινώθη πρὸς τρίτον πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀποσιωπῶ, ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν τιμὴν προσώπου ὑψηλοτάτης περιωπῆς, ὡς εἶπον, καὶ καθιστᾷ ὑποχείριον εἰς τὸν κάτοχον τῆς ἐπιστολῆς τὸ ἔξοχον ὑποκείμενον περὶ οὗ πρόκειται καὶ τοῦ ὁποίου οὕτως εἶνε ἐκτεθειμένη ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀσφάλεια.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερον, εἶπον ἐγώ.

— Ὁ κλέπτης, ἐξηκολούθησεν ὁ Γ..., εἶνε ὁ Δ... ὅστις εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀποτολήσῃ τὰ πάντα. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ὑπεξήρесе τὸ ἐγγράφον ἦτο τόσον ἐπιδέξιος ὅσον καὶ θρασύς. Τὸ ἐν λόγῳ ἐγγράφον— ἡ διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν— ἔλαβε τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσεν αὐτήν, εἰς τὸ βασιλικὸν ἐντευκτήριον, χωρὶς νὰ εἶνε κανεὶς ἄλλος παρὼν. Ἄλλ' ἐνῶ τὴν ἀνεγίνωσκεν, εἰσήλθε καὶ ἄλλο βασιλικὸν πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ὁποίου κυρίως ἤθελε νὰ τὴν ἀποκρύψῃ. Ἀφοῦ προσεπάθησε ματαίως νὰ τὴν ρίψῃ εἰς κἀνὲν συρτάριον, ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀποθέσῃ ἀνοικτὴν ἐπὶ τινος τραπέζης. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκετο ἀνεστραμμένη, ἡ ἐπιγραφὴ εὐρίσκετο ἄνωθεν, καὶ τὸ περιεχόμενον δὲν ἐφαινότο, δὲν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εἰσελθόντος. Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθεν ὁ ὑπουργὸς Δ... Μὲ ὀφθαλμὸν λυγρὸς βλέπει ἀμέσως τὴν ἐπιστολήν, διακρίνει τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά της, ἐννοεῖ τὴν στενοχωρίαν τοῦ προσώπου πρὸς ὃ ἀηυφθύνετο τὸ γράμμα καὶ μαντεύει τὸ μυστικόν. Ἀφοῦ δὲ ὠμίλησε περὶ ὑποθέσεων τινων, αἱ ὁποῖαι, ὡς συνήθως, ἐπερατώθησαν ταχέως, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπιστολῆν σχεδὸν ὁμοίομορφον πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος, τὴν ἀνοίγει, προσποιεῖται ὅτι τὴν ἀναγινώσκει, καὶ τὴν ἀποθέτει ἀκριβῶς πλησίον τῆς ἄλλης. Ἀρχίζει κατόπιν ἐκ νέου καὶ ὁμιλεῖ ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περὶ δημοσίων ὑποθέσεων, καὶ ἐπὶ τέλος φεύγει ἀφοῦ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ξένον γράμμα. Τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκεν ἡ ἐπιστολὴ εἶδεν ὅλα ταῦτα, ἀλλὰ φυσικῶς δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τίποτε, ἐπειδὴ παρίστατο καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον. Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ ὑπουργὸς ἀφῆκεν εἰς τὴν τραπέζαν τὴν ἰδικήν του ἐπιστολήν, ἣς εἶνε ἐντελῶς ἀσήμαντος.

— Λοιπόν, παρετήρησεν ὁ Δυπέν, ὁ κλέπτης εἰξεύρει ὅτι τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον γνωρίζει τὸν κλέψαντα τὴν ἐπιστολήν;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής, καὶ ἀπὸ τινων μηνῶν ἀφειδῶς χρησιμοποιεῖ τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου καὶ μάλιστα μέχρι ἐπικινδύνου σημείου. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον αἰσθάνεται ἐτι μάλλον τὴν ἀνάγκην ν' ἀνακτῆσῃ τὴν ἐπιστολήν του. Ἄλλὰ τοῦτο, ἐννοεῖτε, δὲν εἴμπορεῖ νὰ γείνη κατὰ τρόπον φανερόν. Ἐπὶ τέλους δέ, ἀφοῦ ἀπηλπίσθη, ἀνέθηκεν εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα. Πρῶτόν μου ἔργον ἦτο νὰ ἐρευνησῶ λεπτομερῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπουργοῦ. Αἱ ἐξεῖς αὐτοῦ μοῦ παρεῖχον πᾶσαν εὐκολίαν πρὸς τοῦτο. Συνήθως ἀπουσιάζει ἐξ αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Ὑπηρετάς δὲν ἔχει πολλούς, εἶνε δὲ ὅλοι Νεαπολιτανοὶ καὶ μεθύουσιν εὐκολώτατα. Καθὼς εἰξεύρετε, μὲ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἔχω εἴμπορῶ νὰ ἀνοίξω ὁποιοῦνδήποτε δωμάτιον ἢ γραφεῖον ἐν Παρισίοις. Ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας, τὸ περισσότερον μέρος τῆς νυκτὸς ἠρεῦνων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δ... Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου αὐτῆς, διὰ νὰ ὁμολογήσω δὲ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀμοιβή, τὴν ὁποῖαν μοῦ ὑπεσχέθησαν, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας εἶνε ὑπέρογκος. Δὲν παρητήθη τῆς ἐρέυνης εἰμὴ ἀφοῦ ἐπέισθη πληρέστατα ὅτι ὁ κλέπτης εἶνε πανουργότερος ἀπὸ ἐμέ, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀνεδίφησα πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε κρυμμένον τὸ γράμμα.

— Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐμπορεῖ νὰ φέρῃ ἐπάνω του τὴν ἐπιστολήν κεῖται ἐκτὸς συζητήσεως;

— Διόλου, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής. Ἄλλὰ κατ' εἰσήγησίν μου συνελήφθη δις καθ' ὁδὸν ὑπὸ πλαστῶν κλεπτῶν καὶ ἐγένετο ἐπ' αὐτοῦ αὐστηροτάτη σωματικὴ ἔρευνα.

— Διηγῆθέτέ μας, παρακαλῶ, εἶπον ἐγώ, ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρέυνης σας.

— Ἐρευνήσαμεν παντοῦ. Ἐγὼ ἔχω πολλὴν πείραν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ τοιοῦτου εἶδους. Ἀνεδίφησαμεν ὁλοκλήρον τὴν οἰκίαν δωμάτιον πρὸς δωμάτιον, δι' ἕκαστον δωμάτιον διεθέσαμεν τὰς νύκτας μιᾶς ὁλοκλήρου ἐβδομάδος. Κατ' ἀρχὰς ἐξητάσαμεν ὅλα τὰ ἐπιπλα ἐκάστου δωματίου. Ἡνοίξαμεν ὅλα τὰ συρτάρια, πιστεύω δ' ὅτι οἴκοθεν ἐννοεῖτε ὅτι μυστικὸν συρτάριον δὲν ὑπάρχει διὰ καλὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Μετὰ τὰ δωματια ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἀνακλίντρου. Τὰ ἐπιστρώματα ἐξητάσθησαν μὲ τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς ἐκείνας βελόνας, τὰς ὁποῖας μὲ εἶδατε νὰ μεταχειρίζομαι ἐνίοτε. Ἀφῆρέσαμεν πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ ἐπάνω μέρος ἐκάστης τραπέζης.

— Διατί;

— Διότι πιθανὸν ἡ ἐπιστολὴ νὰ ἦτο κρυμμένη ὑποκάτω. Ἐνίοτε γίνεται χρῆσις καὶ τοῦ

μέσου τούτου. Κοιλιανεται ὁ πούς τῆς τραπέζης, τὸ ἀντικείμενον τίθεται εἰς τὴν κοιλότητα ταύτην καὶ τὸ ἀφαιρεθὲν μέρος τοποθετεῖται ἐκ νέου. Τὸ μέσον τοῦτο μεταχειρίζονται καὶ διὰ τὰς κλίνας.

— Ἀλλὰ δὲν διελύσατε βεβαίως ὅλα τὰ ἐπιπλα. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ κρυφθῇ εἰς μικρότατον ἐλατήριον τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε μεγαλείτερον καὶ χονδρότερον ἀπὸ βελόνην τοῦ πλεξίματος καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς τοῦ ποδὸς ἐνὸς καθίσματος.

— Ὅχι βεβαίως, ἀλλὰ ἐκάμαμεν κάτι καλλίτερον. Ἐξητάσαμεν τοὺς πόδας ὄλων τῶν καθισμάτων καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς συναρμογὰς ὄλων τῶν ἐπιπλων μὲ ἰσχυρότατον μικροσκόπιον. Ἐὰν ὑπῆρχε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ὁποιασδήποτε προσφάτου μεταβολῆς, θὰ τὸ ἀνεκαλύπτομεν βεβαίως. Ἡ παραμικροτέρα ἀλλοίωσις τοῦ κολλήματος, τὸ ἐλαφρότερον χάσμα εἰς τὰς συναρμογὰς ἤρκει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς ἀνεύρεσιν τῆς ἐπιστολῆς. Ἀφοῦ ἐπεθεωρήσαμεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα, ἐξητάσαμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Διηρέσαμεν τὸ ὄλον τῆς ἐπιφανείας τῆς εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα κατεγράψαμεν μὲ ἀριθμούς, διὰ νὰ μὴ παραλείψωμεν κανέν. Μὲ τὸ μικροσκόπιον ἤρουνήσαμεν ἕκαστον τετραγωνικὸν δάκτυλον, περιελάβομεν δ' εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὰς δύο γειτονικὰς οἰκίας.

— Καὶ τὰς δύο γειτονικὰς οἰκίας; ἀνέκραξα. Ὁ κόπος θὰ ἦτο φοβερός βεβαίως.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ ἀμοιβὴ εἶνε ὑπέρογκος.

— Ἐξητάσατε βεβαίως τὰ ἔγγραφα τοῦ Δ... καὶ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του;

— Βεβαίως.

— Τὸ πάτωμα, τοὺς τάπητας;

— Ἀναμφιβόλως. Ἀφηρέσαμεν τοὺς τάπητας καὶ ἐξητάσαμεν τὸ πάτωμα μὲ τὸ μικροσκόπιον.

— Καὶ τὰ ἐπιστρώματα τῶν τοίχων;

— Καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἀφηρέθησαν. λοιπὸν, Δυπέν, τί μὲ συμβουλεύεις νὰ πράξω.

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς συμβουλεύσω τίποτε. Βεβαίως εἰσεύρετε καλῶς τὰ ἰδιαιτέρα γνωρίσματα τῆς ἐπιστολῆς;

— Ὡ! βεβαίως. — Καὶ ὁ διευθυντὴς ἐξαγωγῶν σημειωματάριον ἤρχισεν ἀναγινώσκων μεγαλοφώνως λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ ἀπολεσθέντος ἐγγράφου, τῆς ἐσωτερικῆς, ἰδίως δὲ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως. Περαιτῶς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ ἀπεχαιρέτισεν ἡμᾶς, ἄθυμος καὶ σκυθρωπός. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνὸς μᾶς ἐπισκέφθη καὶ ἐκ δευτέρου, ἦτο δ' ἐπίσης σύννομος ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του.

— Λοιπὸν τί γίνεται ὁ Γ... καὶ ἡ κλαπείσα ἐπιστολὴ;

— Εἰς τὸν διάβολον νὰ πάη! Ἡρχισα ἐκ νέου τὰς ἐρεῦνας μου, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Ποία εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποῖαν προσφέρουν; ἠρώτησεν ὁ Δυπέν. Μᾶς εἶπατε ὅτι...

— Εἶνε λαμπρά... σημαντικωτάτη ἀμοιβή. — δὲν σᾶς λέγω ἀκριβῶς τὸ ποσόν, ἀλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δώσω ἐξ ἰδίων πενήτην χιλιάδας φράγκων εἰς ἐκείνον ὅστις θὰ μοῦ τὴν εὑρῇ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπήντησεν ὁ Δυπέν, ἐξάγων ἐκ τινος σύρτου τεύχος συναλλαγματικῶν εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ὑπογράψητε ἐν συναλλαγμῇ διὰ τὸ ποσόν τοῦτο. Ἀφοῦ τὸ ὑπογράψητε, θὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολήν.

Ἡμῖν ἔχθαμβος. Ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐφαίνετο ὡς κεραυνόπληκτος. Ἐπί τινος στιγμᾶς ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς παρετήρει τὸν φίλον μου μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ δυσπίστως. Ἐπὶ τέλους κάπως συνήλθεν εἰς ἑαυτόν, ἔλαβε τὸν κάλαμον, συνεπλήρωσε καὶ ὑπέγραψε τὴν συναλλαγματικὴν, ἐνεχείρισε δὲ αὐτὴν εἰς τὸν Δυπέν. Οὗτος τὴν ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Κατόπιν ἤνοιξεν ἄλλο χαρτοφυλάκιον, ἐξήγαγε μίαν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν διευθυντήν. Ὁ φίλος μας τὴν ἤρπασε περιχαρῆς, ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ περιεχόμενον, κατόπιν δὲ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε τοῦωματίου καὶ τῆς οἰκίας χωρὶς νὰ ἀβρώσῃ συλλαβὴν.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν, ὁ φίλος μου μοῦ ἔδωκεν ἐξηγήσεις τινάς.

— Ὑπάρχει, εἶπε, παιγνίδιον νοομαντείας, τὸ ὁποῖον παίζεται συνήθως μὲ ἓνα γεωγραφικὸν χάρτην. Εἰς ἐκ τῶν παικτῶν παρακαλεῖ κάποιον νὰ βάλῃ κατὰ νοῦν οἰανδήποτε λέξιν — ὄνομα πόλεως ἢ ποταμοῦ, ἔθνους ἢ κράτους — τέλος μίαν οἰανδήποτε λέξιν εὐρισκομένην ἐπὶ τοῦ χάρτου. Οἱ ἀπειροὶ τοῦ παιγνιδίου, θέλοντες νὰ περιπλέξωσι τοὺς ἀντιπάλους των, λαμβάνουν λέξεις γεγραμμένας μὲ χαρακτῆρας ἀδιακρίτους, ἀλλ' οἱ ἐμπειρότεροι ἐκλέγουν τὰς μεγαλογεγραμμένας λέξεις, ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ χάρτου εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ λέξεις αὐταί, ὅπως αἱ παρὰ πολὺ μεγάλαι ἐπιγραφαί, καὶ εἰδοποιήσεις διαφεύγουν τὸ βλέμμα, ἴσα ἴσα διότι εἶνε παραπολὺ καταφανεῖς. Ἄλλ' ἡ νοημοσύνη τοῦ διευθυντοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ ἀνωτέρα ἢ κατωτέρα τῶν τοιούτων παρατηρήσεων. Ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἦτο δυνατόν ἢ πιθανόν νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰ βλέμματα ὄλου τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν προσοχήν.

Ἄλλ' ὅσον ἐσκεπτόμην πόσον ἔχει τὸν χαρακτηρὰ θρασύην, ἐπιτήδειον καὶ ἐφευρετικὸν ὁ Δ... — Τὸ γεγονός ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη πάντοτε πρὸχειρον τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ κάμνη χρῆσιν αὐτῆς εἰς ὅποιανδήποτε εὐκαιρίαν—καὶ τὸ ἄλλο γεγονός ὅτι ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ἐγγράφου, συμφώνως μὲ τὰς πειστικὰς διηγήσεις τοῦ διευθυντοῦ, διέφευγε τὰ ὄρια κανονικῆς καὶ συνήθους ἐρεύνης — τόσον μᾶλλον μὲ ἔπειθον ὅτι ὁ ὑπουργὸς διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστολὴν, μετεχειρίσθη τὸ ἀπλούστερον καὶ εὐφυέστερον μέσον τοῦ κόσμου, δὲν ἔκρυπεν αὐτὴν διόλου.

Κατεχόμενος ὑπὸ τὰς ἰδέας ταύτης ἐφόρεσα ζεῦγος πρασίων διόπτρων καὶ πρῶϊαν τινὰ ἐνεφανίσθην εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργοῦ. Ἔβρον τὸν Δ... εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ χασμάται καὶ νὰ παραπονῆται ὅτι ἀνιᾶ. Ὁ Δ... εἶνε ἴσως ὁ ἐνεργητικώτερος τῶν σημερινῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅταν εἰξεύρῃ ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανεὶς.

Διὰ νὰ μὴ ὑστερήσω καὶ ἐγὼ αὐτοῦ κατὰ τὴν πανουργίαν, προσεποιήθη ὅτι ἐπάσχον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ φέρω διόπτρα. Ἄλλ' ὅπισθεν τῶν διόπτρων μου ἐξήταζον προσεκτικῶς καὶ ἐπισταμένως τὸ δωματίον, ἐνῶ ἐφαινόμην ὅπως προσηλωμένος εἰς τὴν μιλιάν τοῦ ὑπουργοῦ.

Τὴν προσοχὴν μου κυρίως ἐπέστῃσα εἰς μέγα γραφεῖον πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐκάθηντο καὶ ἐφ' οὗ φύρδην μίγδην κατέκειντο διάφοροι ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα, μὲ ἓν ἢ δύο μουσικὰ ὄργανα καὶ μερικὰ βιβλία.

Μετὰ ἔρευναν μακράν, δὲν εἶδα τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μοῦ διεγείρῃ ὑπονοίας.

Ἐπὶ τέλος παρετήρησα ἐλεινὸν χαρτοφυλάκιον, χρυσοποικιλτον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνηρημένον διὰ ρυπαρὰς κυανῆς ταινίας ἀπὸ ὀρειχαλίμων κομβίων ἄνωθεν τῆς ἐστίας. Τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶχε τρία ἢ τέσσαρα χωρίσματα, περιεῖχε πέντε ἢ ἕξ ἐπισκεπτῆρια, καὶ μίαν ἐπιστολὴν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο συνεπιγμένη καὶ ρυπαρά. Ἦτο σχεδὸν εἰς δύο σχισμένη κατὰ τὸ μέσον, ὡσάν τις ἠθέλησε νὰ τὴν ξεσχίσῃ κατ' ἀρχὰς ὡς ἄχρηστον, ἀλλὰ κατόπιν μετεμελήθη. Ἐφερε μεγάλην μαύρην σφραγίδα μὲ τὸ σύμπλεγμα τοῦ Δ... ἢ ὁποία ἦτο καταφανεστάτη καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν ὑπουργὸν αὐτοπροσώπως. Ἡ ἐπιγραφή ἦτο γεγραμμένη μὲ λεπτοτάτους γυναικειοὺς χαρακτῆρας. Κατὰ τὸ φαινόμενον εἶχε ριφθῆ ἀπροσέκτως καὶ περιφρονητικῶς εἰς τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον.

Μόλις ἔρριψα ἓν βλέμμα εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀμέσως συνεπέρανα ὅτι ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀνεζήτησαν. Βεβαίως κατὰ τὴν ὄψιν διέφερον ἐντελῶς ἐκείνης, ὅπως μᾶς τὴν περιέγραψεν ὁ διευθυντής. Εἰς αὐτὴν ἡ σφραγὶς ἦτο με-

γάλη καὶ μαύρη, ἔφερε δὲ τὸ σύμπλεγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Δ... εἰς ἐκείνην δὲ ἦτο μικρὰ καὶ ἐρυθρὰ καὶ ἔφερε τὰ δουκικὰ σήματα τῆς οἰκογενείας Σ... Ἡ ἐπιγραφή τῆς πρώτης ἦτο λεπτὴ καὶ γυναικεία, ἐνῶ τῆς δευτέρας ἡ διευθυνσις ἦτο γεγραμμένη μὲ εὐσταθῆ, τολμηρὰν καὶ χαρακτηριστικὴν γραφὴν. Αἱ δύο ἐπιστολαὶ μόνον κατὰ τὰς διαστάσεις ὁμοιάζον. Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἡ ὑπερβολικὴ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν, ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀθλία κατάστασις τοῦ χάρτου, αἱ ὁποῖαι ἀντεστρατεύοντο πρὸς τὴν μεθοδικότητα καὶ τὰς ἕξεις τοῦ Δ... καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπρόδιδον πρόθεσιν ἐξαπατήσεως τῶν περιέργων, — ὅλα αὐτά, πρόσθεσις δὲ καὶ τὴν καταφανῆ θέσιν τοῦ ἐγγράφου, ὑπὸ τὰ ὄμματα ὄλου τοῦ κόσμου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐντελῶς συνεβιάζετο μὲ τὰς ἐνδομύχους σκέψεις μου — ὅλα αὐτά, λέγω, ἤρκουν διὰ νὰ ἐπιτείνωσι τὰς ὑποψίας ἀνθρώπου προκατειλημμένου.

Παρέτεινα τὴν ἐπίσκεψίν μου ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καὶ ἐνῶ συνεζήτητον μὲ τὸν Ὑπουργὸν περὶ ζητήματος, δι' ὃ εἰξεύρω ὅτι ἐνδιαφέρεται πάντοτε, παρετήρουν συνάμα ἀδιαλείπτως τὴν ἐπιστολὴν. Ἐνῶ ἔκαμνα τὴν ἐξέτασιν αὐτὴν, ἐσκεπτόμην καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἦτο τοποθετημένη εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐπὶ τέλους δὲ ἀνεκάλυψα κάτι τι, τὸ ὁποῖον διέλυσε καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαφρὰς ἀμφιβολίας μου. Ἐνῶ ἐξήταζα προσεκτικῶς τὰ ἄκρα τοῦ χάρτου, παρετήρησα ὅτι ἦσαν πολὺ περισσότερον τοῦ συνήθους διπλωμένα. Ἐφαινότο ὡς τὰ ἄκρα χονδροῦ διπλωμένου χαρτίου, ὅπερ ἀνεστράφη καὶ ἐδιπλώθη ἀντιθέτως, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀρχικὸν σχῆμα, διὰ τοῦ κοπτηρίου. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ μου ἤρκει. Πρόδηλον ἦτο ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ἀναστραφῆ ὡς χειρόκτιον, διπλωθῆ καὶ σφραγισθῆ ἐκ νέου. Ἀπεχαιρέτησα τὸν ὑπουργὸν ἀποτόμως καὶ ἐλησμόνησα ἐπίτηδες ἐπὶ τῆς τραπέζης του τὴν χρυσοῦν ταμβακοθήκην.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς καὶ ἤρχισαμεν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐκ νέου τὴν συζήτησιν τῆς προτεραίας. Ἄλλ' ἐνῶ συνεζητοῦμεν, κρότος ἰσχυρὸς ὡς πυροβολισμός, ἠκούσθη κάτωθεν τῆς οἰκίας, τὸν κρότον δὲ διεδέχθησαν αἱ φωναὶ τοῦ ἐκφοβηθέντος πλήθους. Ὁ Δ... ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον τὸ ἦνοιξε καὶ παρετήρησε κάτω εἰς τὴν ὁδόν. Ἐγὼ διευθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ χαρτοφυλάκιον, ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔβαλα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ τὴν ἀντικατέστησα μὲ ἄλλην ἐντελῶς πανομοιότυπον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐπιμελῶς προετοιμάσει ἐκ τῆς οἰκίας μου.

Ὁ θόρυβος τῆς ὁδοῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀνόητον ἰδιοτροπίαν ἀνθρώπου τινός, ὅστις ἔφερον

εις χειρας ὄπλον. Ἐπυροβόλησεν ἐναντίον ὀμίλου γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄπλον δὲν ἔφερε σφαῖραν, ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα ἢ μεθυσμένον καὶ τὸν ἀφῆκαν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνενόχλητος τὸν δρόμον του.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν, ὁ Δ... ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὅπου τὸν ἤκολούθησα καὶ ἐγὼ ἀμέσως μὲν ἔλαβα τὴν πολυτίμον ἐπιστολήν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸν ἀπεχαιρέτισα. Ὁ δὲ ἦεν παράφρων ἢτο ἄνθρωπος ὅστις ἐπληρώθη ὑπ' ἐμοῦ διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε.

— Ἄλλὰ διατί ἀντικατέστησες τὴν ἐπιστολήν δι' ἄλλης πλαστῆς; ἠρώτησα τὸν φίλον μου. Δὲν θὰ ἦτο ἀπλούστερον νὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τὴν πρώτην σου ἐπίσκεψιν, χωρὶς καμμίαν προφύλαξιν, καὶ νὰ φύγῃς;

— Ὁ Δ... ἀπήντησεν ὁ Δυπὲν — εἶνε ἄξιος νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα, ἐκτὸς τούτου δὲ εἶνε καὶ ἄνθρωπος ρωμαλέος. Ἄλλως ἔχει ὑπὲρ ῥέτας ἀφωσιωμένους. Ἐὰν ἐπεχειροῦν τοιοῦτόν τι, δὲν θὰ ἐξηρχόμην ζῶν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἤκουε τοῦ λοιποῦ νὰ γείνη λόγος περὶ ἐμοῦ. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου εἶχα καὶ ἰδιαιτέρον σκοπὸν. Γνωρίζεις τὰς πολιτικὰς μου συμπαθείας. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνήργησα ὡς ὀπαδὸς τῆς κυρίας περὶ ἧς πρόκειται. Πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν ὁ ὑπουργὸς ἔχει αὐτὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Τώρα τὸν ἔχει αὐτὴ ὑποχείριον, διότι αὐτὸς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ βεβαίως θὰ προβῇ εἰς τὸ σὴνθηες ἐκβιαστικὸν μέσον. Λοιπὸν αἰφνιδίως θὰ καταστρέψῃ αὐτὸς ἑαυτὸν πολιτικῶς.

Πρὸς τὸν Δ... δὲν τρέφω καμμίαν συμπάθειαν, οὔτε οἶκτον κἂν, τὸν θεωρῶ δὲ ὡς ἄνθρωπον ἐπικίνδυνον καὶ μεγαλοφυᾶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρχῆς. Ἦθελα δὲ νὰ ἔβλεπα τί θὰ κάμῃ ὅταν θὰ ἀναγκασθῇ ἐκ τῆς περιφρονήσεως τοῦ ὑψηλοῦ προσώπου νὰ ἀνοίξῃ τὴν πλαστὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἄφησα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

— Τί μήπως ἔγραψες τίποτε ἐντὸς αὐτῆς;

— Βεβαίως. Ἐνόμιζα ἐντελῶς ἄτοπον καὶ ὑβριστικὸν νὰ ἀφήσω τὸν χάρτην ἄγραφον. Κάποτε εἰς τὴν Βιέννην ὁ Δ... μοῦ ἐπαίξε ἄσχημον παιγνίδιον, τοῦ εἶπα δὲ τότε γελῶν ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ. Ἐπειδὴ δὲ εἰξέυρω ὅτι θὰ ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ ποῖος τὸν ἐξηπάτησε, ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦτο κρῖμα νὰ μὴ τοῦ ἀφήσω καμμίαν ἐνδειξιν. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά μου, καὶ ἀντέγραψα εἰς τὸ μέσον τῆς λευκῆς σελίδος τὰς ἐπομένους λέξεις:

... Σχέδιον οὕτω σατανικόν

Ἐὰν εἰς τὸν Ἀτρέα δὲν ὀφείλεται, ὀφείλεται εἰς τὸν Θεῶστην.

Εἶνε στίχοι ἐκ τοῦ Ἀτρέως τοῦ Κρεβιλλιῶν.
(Edgard Pöe) Δ. Κ.

Ἡ ἘΝ ΚΟΡΣΙΚῆ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

ΙΣ'

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΩΝ

(Rite grec.)

Κατὰ τὰ συμφωνηθέντα μεταξὺ τῶν πρώτων ἀποίκων Ἑλλήνων καὶ τῆς γενονησιακῆς Δημοκρατίας, οἱ Ἕλληνες οὗτοι ὄφειλον νὰ ὑποταχθοῦν θρησκευτικῶς εἰς τὸν Ποντίφηκα τῆς Ῥώμης· ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ τελῶσιν αὐτὰς ὡς καὶ πρῶτον. Ἐνὶ λόγῳ δι' ἐνὸς κινήματος τῆς γραφίδος τοῦς Ὀρθοδόξους τούτους Ἕλληνας, ἐπωφελοῦμενοι τῆς δυστυχίας των, τοῦς μετέτρεψαν εἰς Ἕλληνας Οὐνίτας.

Οἱ Πάπαι πρὸ αἰῶνων ἤδη προσπαθοῦσιν ὅπως ὑποτάξωσιν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν των τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αἱ διάφοροι καὶ ποικίλαι προσπάθειαι αὐτῶν καὶ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς μετεχειρίσθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε γνωστὰ τοῖς πᾶσιν ἐκ τῆς γενικῆς Ἱστορίας. Ἡ ἄμεσος καὶ ἀπότομος μεταβολὴ Ἕλληνας, ἕως χθὲς Ὀρθοδόξου, εἰς Δυτικὸν Καθολικόν, εἰς Λατίνον ἢ Ρωμάνον, ὡς λέγουσιν, εἶναι πρᾶγμα δυσκατόρθωτον πολὺ δὲ περισσώτερον ἢ μεταβολὴ ὀλοκλήρου Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς Δυτικόν. Τὴν δυσκολίαν ταύτην ἐνωρὶς ἤδη κατενόησεν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, διὸ καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀπεφάσισεν ἵνα δέχεται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ὀλοκλήρου Ἑλληνικῆς κοινωνίας μὲ μόνην τὴν συμφωνίαν τοῦ ν' ἀναγνωρίσωσιν αὐτὰς ὡς θρησκευτικὸν ἀρχηγόν των τὸν Πάπαν. Τοῦς Ἕλληνας τούτους ὀνομάζει ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία *Ἕλληνας Οὐνίτας* (Grecs-unis).

Τὸ βῆμα τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον πρὸς τὸν ἐκλατινισμόν. Οἱ τοιοῦτοι Ἕλληνες, ἀφοῦ ἀπαξ τοιουτοτρόπως πέσωσιν εἰς τὰ δίκτυα τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δέχονται τὰ δόγματα αὐτῆς, τὰς τελετὰς, τὰς ἐορτὰς, τὰ πάντα, καὶ κατόπιν δι' ἐνὸς φυσήματος μεταβάλλονται εἰς Λατίνους. Τὸ πείραμα τοῦτο πολλάκις ἐπέτυχεν.

Τοιοῦτο δὲ τι ἤρχισεν ἤδη νὰ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν τῆς Κορσικῆς. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη ἐκκλησία ἀπλῶς μόνον ὑπετάσσετο εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Ῥώμης· ὅλαι ὁμως αἱ τελεταὶ αὐτῆς καὶ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα ἐγίνοντο ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸ ἡ-